

Тойъ взира се и все не вижда нищо
А пусто сръдце бие, та примира . . .
И чакъ сега съглежда той, че то
Не е Милена, а сама му майка;
И бърза той ржка да ѝ цѣлуне,
Но щомъ ржка ѝ хваща, вижда въ мигъ,
Че то не е вечъ майка му . . . Чевръсто
Обгръщатъ го двѣ меки, бѣли ржци
И впиватъ се въвъ устнитѣ му устни
Въ цѣлувка жарка и безумна . . . Ясно
Сега той вижда Бюлбюле ханжмъ,
Какъ го души въ прѣгрждкитѣ си страстни;
И въ ужасъ нѣмъ той сѣпнатъ се събужда.

— Какъ чудно се заплита въ смѣтний сънь
Що е било — съ туй що човѣкъ блѣнува!
И мжката на тоя сънь притиска
Душата на събудений по-грозно,
И дрѣмката прокуди отъ очи му.
И зарадъ мжка още по-голѣма
Прѣдетана всичко ясно въ паметъта му.
Прѣдетана онзи тихий нощенъ часъ
Когатъ му се тя първи пжтъ вѣсти.
И по-напрѣдъ той често бѣ съглеждалъ
Двѣ черни очи да слѣдятъ по него
Задъ тъмния кафезъ отъ вторий катъ,
И чувалъ бѣше често свойто име,
Безъ самъ да знае гдѣ и кой зове.
Неопитенъ изпадналъ на чужбина,